

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie skazał K. T. za czyn zabroniony z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. 2012. 124) w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegający na tym, że w nieustalonych bliżej datach dziennych w pierwszej połowie marca 2014 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 37 ust. 1, 2 i 3, 10 ustawy z dnia 29 lipca 2009 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonał przywozu na obszar celny Wspólnoty Europejskiej znacznej ilości kokainy, środka odurzającego z grupy I-N w ten sposób, iż przywiózł drogą lotniczą z S. P. (Brazylia) do L. (Portugalia) porcję tegoż środka o masie 500 gramów, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 23 sierpnia 2007 roku sygn. II K 160/07 za przypisaną mu kradzież roweru wartości 850 złotych w warunkach recydywy szczególnej podstawowej (art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na uznanie oskarżonego winnym dokonania przypisanego mu czynu. Dowody na których Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie stanowią przede wszystkim obdarzone wiarą wyjaśnienia K. T. z postępowania przygotowawczego (k. 1554-1556, 1893, 2049, 2277, 2279) i sądowego (k. 2591v-2592), w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, korespondujące z nimi wyjaśnienia współoskarżonych: K. J. (k. 103-108, 117-124, 156v, 157, 157v, 489-491, 807, 1549 z załącznika C do akt sprawy, 2588- (...)), K. M. (k. 270-272, 272v, 274, 274, 274v, 275, 294-295, 295v, 296, 726-727, 1853-1853v, 2049, 2589v-2590) i A. M. (k. 1971-1972, 2167-2168, 2590v-2591), potwierdzające je zeznania świadków: Ł. W. (k. 299-302, 371-373 z załącznika C), K. F. (k. 1057-1059, 1091-1093, 1094-1095, 1549, 1893 z załącznika C), A. Mróz (k. 1960-1961, 2139-2142, 2143, 2144-2146, 2147 z załącznika C), A. W. (k. 1977-1978, 2216-2219 z załącznika C), A. B. (k. 91-92, 615-617, 618-619 z załącznika C), opinie biegłego z zakresu telefonii komórkowej, komputerów i innych cyfrowych nośników danych nr. (...) (k. 147-155), nr (...) (k. 514-520) i nr (...) (k. 522-574) oraz dowody nieosobowe w postaci protokołu oględzin telefonu komórkowego marki N. model RM-944 odebranego K. J. (k. 62-85), protokołu oględzin rzeczy zabezpieczonych podczas przeszukania samochodów: B. o nr. rej. (...) o nr. rej. (...) należących do Ł. W., a także miejsca jego zamieszkania (k. 303-370, 408-411, 412-458), informacje z K. dotyczące dotyczące karalności sądowej K. T. oraz uwierzytelnione kserokopie wydanych wobec niego wyroków sądowych (k. 1848-1850, 1896-1903, 1915-1918, 2253-2256), dokumenty w języku niderlandzkim dotyczące postępowania karnego przeciwko K. T. w Belgii za przemyt kokainy zakończonego wydaniem wyroku skazującego z dnia 28 lipca 2014 roku sygn.. 52276/14/51299 wraz z tłumaczeniem przysięgłym na język polski (k. 1867-1872, 1920-1923), korespondencja K. T. do A. M. i M. P. (k. 1936-1937, 1939-1940, 2052-2054, 2114-2115), protokół przeszukania pomieszczeń mieszkalnych A. M. (k. 1966-1968), protokół oględzin rzeczy zabezpieczonych podczas przeszukania pomieszczeń mieszkalnych A. M. (k. 2009), wywiad środowiskowy zawodowego kuratora sądowego dotyczący K. T. (k. 2108), a także materiały z kontroli operacyjnej (...)/SMS kryptonim (...) pozyskane w ramach rozpracowania operacyjnego kryptonim (...). Dowody nieosobowe przyjęte za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, nie budzą wątpliwości Sądu, co do ich autentyczności. Ich treść nie była kwestionowana przez strony, Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby podważać ich wiarygodność i dlatego też w całości dał im wiarę.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i pozwalają jednoznacznie przyjąć, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję przypisanego mu w wyroku przestępstwa.

W sprawie niniejszej nie ujawniły się żadne okoliczności wyłączające przypisanie oskarżonemu winy. K. T. miał bowiem zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu, przewidywania jego skutków i kierowania swoim postępowaniem tak, aby nie naruszać norm prawa.

Przechodząc do analizy prawnokarnej zachowania oskarżonego wskazać trzeba, iż przepis art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje zachowanie polegające na przywozie, wywozie, przewozie, wewnątrzwspólnotowym nabyciu lub wewnątrzwspólnotowej dostawie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, gdy przedmiotem czynu jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

Poczynione w niniejszej sprawie ustalenia pozwoliły przyjąć, iż postępowanie K. T. wyczerpało wszystkie przedmiotowe i podmiotowe znamiona wymienionego wyżej przestępstwa. Przeprowadzone dowody wskazują, że w nieustalonych bliżej datach dziennych w pierwszej połowie marca 2014 roku on dokonał przywozu na obszar celny Wspólnoty Europejskiej 500 gramów kokainy, środka odurzającego z grupy I-N, w ten sposób, że przywiózł go drogą lotniczą z S. P. (Brazylia) do L. (Portugalia).

Według definicji legalnej zawartej w art. 4 pkt 21 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii określenie „przywóz” oznacza każde wprowadzenie na obszar celny Unii Europejskiej środków odurzających, substancji psychotropowych, środków zastępczych lub nowych substancji psychoaktywnych.

Nie budzi zatem wątpliwości, iż przewożąc drogą lotniczą kokainę z Brazylii do Portugalii – państwa będącego członkiem Unii Europejskiej, wbrew przepisom art. 37 ust. 1,2,3,10 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, K. T. wprowadził na obszar celny Unii Europejskiej środki odurzające.

Występujące we wskazanym wyżej przepisie znamię „znacznej ilości” jest kategorią ocenną. Przy dokonywaniu szacunku, czy ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych jest znaczna, należy mieć na uwadze masę wagową narkotyków, ich rodzaj (twarde, miękkie), szkodliwość dla organizmu człowieka oraz liczbę porcji, które można z nich sporządzić, a tym samym liczbę osób, która może być jednorazowo odurzona tym środkiem. Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej jest taka ilość środków odurzających, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 roku, I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84, Biul.SN 2009/10/22). W ocenie Sądu przewieziona z Brazylii do Portugalii kokaina o wadze 500 gramów, tj. pół kilograma, niewątpliwie wyczerpuje ustawowe znamię „znacznej ilości” i uzasadnia zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Stanowisko Sądu odnośnie przyjęcia w kwalifikacji prawnej formy zjawiskowej w postaci współsprawstwa znajduje uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym, który wskazuje, iż działanie tych osób oparte było na porozumieniu, a każda z nich obejmowała swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion przestępstwa z art. art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Ich wzajemnie dopełniające się zachowania były wyrazem uzgodnionego podziału ról w przestępnym czynie polegającym na przywiezieniu drogą lotniczą na obszar celny Wspólnoty Europejskiej kokainy o masie 500 gramów. W niniejszej sprawie osoby uczestniczące w tym przestępczym procederze były świadome zachowania pozostałych sprawców, wiedziały, jakie każda z nich pełni role i akceptowały te zachowania.

Przypisane K. T. przestępstwo zostało dokonane umyślnie w ramach zamiaru bezpośredniego. Oskarżony chciał bowiem popełnić czyn zabroniony i obejmował swoją świadomością wszystkie jego znamiona. Podkreślić przy tym trzeba, iż postępowaniu K. T. towarzyszył zamiar ukierunkowany na osiągnięcie celu w postaci korzyści majątkowej (dolus coloratus). W myśl art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogoś innego. Przez korzyść majątkową należy rozumieć jakiegokolwiek ekonomiczne przysporzenie w postaci przyrostu po stronie aktywów majątkowych lub zwolnienia z istniejących zobowiązań. W przypadku oskarżonego korzyść ta przybrała formę wynagrodzenia w wysokości 4000 złotych w zamian za przewiezienie kokainy samolotem z Brazylii do Portugalii.

Przypisanego czynu K. T. dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 23 sierpnia 2007 roku w sprawie II K 160/07 za przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którą to karę odbył w okresie od 23 grudnia 2008 roku do 13 czerwca 2009 roku. Oskarżony działał zatem w warunkach recydywy specjalnej podstawowej opisanej w art. 64 § 1 k.k. i dlatego przepis ten też należało powołać w kwalifikacji prawnej wskazanego czynu.

Przechodząc do rozstrzygnięć związanych z wymiarem kary wskazać należy, iż oskarżony złożył w trybie art. 387 § 1 k.p.k. wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenie mu kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, kary grzywny w wysokości 220 stawek dziennych stawek dziennych przy ustaleniu wymiaru jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych, orzeczenia przepadku równowartości osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej w kwocie 4.000 złotych, zwolnienia od kosztów sądowych, zasądzenia kosztów obrony sprawowanej z urzędu.

Powyższy wniosek został złożony zgodnie z wymogami określonymi w art. 387 § 1 k.k. i w terminie wynikającym z art. 387 § 4 k.k. Sąd wniosek ten uwzględnił, gdyż okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Uwzględnieniu wniosku nie sprzeciwił się prokurator (art. 387 § 2 k.p.k.).

Zaproponowane kary, a także środek karny, uwzględniają dyrektywy określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. (dolegliwość nie przekraczająca stopnia winy, cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa) oraz wymienione w art. 115 § 2 k.k. okoliczności wpływające na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu (rodzaj i charakter naruszonych dóbr, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru i motywację sprawcy). Sąd zważył także na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jak również przeanalizował dotychczasowy tryb jego życia.

K. T. jest żyjącym w konkubinacie kawalerem, ojcem dwójki małoletnich dzieci przebywających obecnie w rodzinie zastępczej, posiadającym wykształcenie zawodowe, utrzymującym się z dorywczych prac w budownictwie, karanym sądownie (dane z K. i odpisy wyroków – k. 1848-1850, 1896-1903, 1915-1918, 2253-2256; wywiad środowiskowy – k. 2108; dane o osobie - k. 2587).

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie jako okoliczności obciążające fakt, iż działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a więc z motywacji wynikającej z niskich pobudek, naruszył istotne dobro pozostające pod ochroną prawa, jakim jest zdrowie, pojmowane jako zdrowie ogółu członków społeczeństwa (zdrowie publiczne), znaczny poziom zawinienia wyrażający się umyślnym działaniem w ramach zamiaru bezpośredniego oraz wcześniejszą karalność.

Natomiast jako okoliczności łagodzące, Sąd wziął pod uwagę postawę K. T. w toku postępowania, kiedy to przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, wyraził szczerą skruchę i podejmując współpracę z organami ścigania przedstawił w swoich wyjaśnieniach informacje dotyczące innych osób uczestniczących w procederze przemytu narkotyków oraz okoliczności związane z ich przestępczą działalnością.

W tej sytuacji Sąd doszedł do przekonania, iż istnieją przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k. w zw. z 60 § 6 pkt. 2 k.k., ponieważ nawet najniższa kara pozbawienia wolności przewidziana za przypisane mu przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Sąd uznał, iż kara pozbawienia wolności orzeczone w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a więc poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia określonego w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, będzie karą adekwatną, nie przekraczającą stopnia winy oskarżonego i współmierną do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. Spełni ona wobec oskarżonego cele wychowawcze i retributywne, wdrażając go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Odbycie orzeczonej kary pozbawienia wolności powinno

w sposób prawidłowy wpłynąć na proces resocjalizacji K. T., wzmacniając w nim poczucie odpowiedzialności za własne postępowanie oraz pozwalając na ukształtowanie się przekonania o konieczności przestrzegania norm prawnych. Równocześnie kara ta wypełni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, utrwalając w nim przeświadczenie, iż dokonywanie tego rodzaju czynu, jakiego dopuścił się oskarżony, spotykać się będzie ze zdecydowaną prawnokarną reakcją państwa. Tak orzeczona kara będzie też stanowić przestrożę dla innych, potencjalnych sprawców, że tego typu niezgodne z prawem zachowania nie mogą liczyć na pobłażliwie traktowanie ze strony organów wymiaru sprawiedliwości. Zaznaczyć bowiem należy, iż zagrożenie ze strony środków odurzających jest obecnie bardzo duże i stale wzrasta. Względy na społeczne oddziaływanie kary oznaczają potrzebę wymierzania takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania tego rodzaju przestępczości, tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego i potępienia, a nie współczucia dla ludzi, którzy to prawo łamią.

Stosownie do treści art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii istniał obowiązek orzeczenia obok kary pozbawienia wolności, także kar grzywny. Sąd wymierzył ją oskarżonemu we wnioskowanej przez niego wysokości 220 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych. Stanowić będzie ona dla oskarżonego dodatkową dolegliwość ekonomiczną, przyczyniając się do zmiany jego postawy w zakresie przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Określona na 220 ilość stawek dziennych odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa oraz wskazanym wyżej okolicznościom obciążającym i łagodzącym. Przy określaniu wysokości stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych uwzględnione zostały przyjęte w art. 33 § 3 k.k. kryteria związane z możliwościami zarobkowymi K. T., jego warunkami osobistymi, rodzinnymi i stanem majątkowym.

Z tego powodu, iż oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., Sąd zgodnie z art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości tejże korzyści w kwocie 4.000 złotych.

Zobligowany treścią art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 marca 2015 roku do dnia 29 października 2015 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 i 3, § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. K. kwotę 1.107 złotych tytułem obrony oskarżonego K. T. wykonanej z urzędu.

Uznając, że orzeczenie kary izolacyjnej w istotny sposób ogranicza możliwości osiągnięcia przez oskarżonego dochodów, a tym samym uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia, natomiast wydatkami obciążył Skarb Państwa. Ponadto orzeczona grzywna dodatkowo zmniejsza możliwości oskarżonego w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.